

Sygn. akt X Ga 362/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Iwona Wańczura

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2015 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.**

przeciwko **(...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.**

o zapłatę

w postępowaniu uproszczonym

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 26 marca 2015 r,

sygn. akt VII GC 1959/14

1) oddala apelację;

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Iwona Wańczura

Sygn. akt X Ga 362/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanej 600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia okazał się trafny po myśli art. 32 ust. 1 Konwencji CMR, jako że roczny termin przedawnienia rozpoczął bieg dnia 5 marca 2013 r., tymczasem pozew wniesiony został 13 marca 2014 r. Ponadto Sąd podniósł, że powództwo nie było zasadne. List przewozowy CMR nie zawierał bowiem kwot należności, co zgodnie z art. 13 ust. 2 Konwencji CMR jest warunkiem koniecznym powstania obowiązku zapłaty przewoźnikowi.

Powyższy wyrok zaskarżyła w całości powódka, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o zmianę wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Zaskarżonemu orzeczeniu powódka zarzuciła błędne ustalenie stanu faktycznego w sprawie poprzez uznanie, iż powódka zawarła umowę przewozu w dniu 5 grudnia 2012 r.; naruszenie prawa materialnego, a to art. 69 k.c. oraz art. 4 konwencji CMR poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie, że umowa przewozu została zawarta w dniu 5 grudnia 2012 r., art. 13 Konwencji CMR poprzez jego niewłaściwą interpretację i błędne przyjęcie, że powódka nie może dochodzić od pozwanej wynagrodzenia za wykonaną usługę przewozu oraz naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, przyjmując, że data oferty jest datą zawarcia umowy przewozu.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie.

Apelację w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505¹⁰ § 1 k.p.c. sąd rozpoznaje w składzie jednego sędziego, a zgodnie z § 2 tego przepisu sąd może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała przeprowadzenia rozprawy – w niniejszej sprawie strony takiego wniosku nie złożyły.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zaskarżone orzeczenie należy uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego. Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie można również zarzucić Sądowi I instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Odnosząc się do zarzutów merytorycznych apelacji powódki, należy wskazać, iż były one nieuzasadnione.

Sądowi I Instancji nie można zarzucić wadliwej oceny dowodów. Oceniając wiarygodność przeprowadzonych dowodów Sąd Rejonowy nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów określonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 czerwca 1999 r. (sygn. akt II UKN 685/98) ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Błąd w ustaleniach faktycznych następuje, gdy zachodzi dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do której dochodzi sąd na skutek przeinaczenia dowodu oraz wszelkich wypadków wadliwości wynikających z naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten byłby naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania. Tak rozumianego zarzutu sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego Sądowi I instancji w niniejszej sprawie skutecznie zarzucić nie można. Polemika z prawidłowymi ustaleniami Sądu i przedstawienie własnej wersji wydarzeń nie stanowi wystarczającej podstawy do uwzględnienia apelacji.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza jedynie stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wykazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., sygn. akt IV CKN 970/00, z dnia 12 kwietnia 2001 r., sygn. akt II CKN 588/99).

Wobec powyższego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może się ostać. Sąd Rejonowy w szczególowy sposób odniósł się do dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy – przede wszystkim do zlecenia transportowego z dnia 5 grudnia 2012 r. oraz listu przewozowego CMR, z których to wynika, iż umowa przewozu została zawarta z chwilą przyjęcia zlecenia z dnia 5 grudnia 2012 r.

Zgodnie z przepisem art. 66 § 1 k.c. oświadczenie drugiej stronie woli zawarcia umowy stanowi ofertę, jeżeli określa istotne postanowienia tej umowy. W razie braku jednej z tych cech oświadczenie nie jest ofertą i nie wywołuje właściwych dla oferty skutków prawnych. W przedmiotowej sprawie strony w zleceniu transportowym z dnia 5 grudnia 2012 r. ukształtowały wzajemne prawa i obowiązki w sposób charakterystyczny dla umowy przewozu. Tym samym zarzut skarżącego, iż data zawarta w zleceniu transportowym wyłącznie określa dzień, w którym zlecenie zostało sporządzone, zaś właściwą datą zawarcia umowy jest dzień przystąpienia do wykonania ofert, tj. 13 grudnia 2013 r. nie może odnieść zamierzonego skutku. Natomiast po myśli art. 4 Konwencji CMR list przewozowy jest dowodem zawarcia umowy przewozu. Stanowi on dowód zawarcia umowy, warunków umowy oraz przyjęcia towaru przez przewoźnika, ale tylko w braku przeciwnego dowodu. Wobec powyższego sposób uznać więc naruszenia art. 69 k.c. oraz art. 4 Konwencji CMR poprzez ich niezastosowanie za trafne.

Także zarzut naruszenia art. 13 ust. 2 Konwencji CMR nie może odnieść zamierzonego skutku. Wynikającą z art. 13 ust. 2 Konwencji CMR przesłanką powstania po stronie przewoźnika wierzytelności w stosunku do odbiorcy przesyłki o zapłatę należności związanych z wykonaniem międzynarodowego przewozu drogowego jest wyraźne określenie ich w liście przewozowym przez podanie przynajmniej tytułu (np. opłata za przewóz) oraz wysokości należności lub co najmniej podstawy do ustalenia wysokości tych należności. Słusznie wskazał Sąd Rejonowy, że list przewozowy CMR nie zawierał kwot należności wynikających z wykonanych przez powódkę przewozów, co należało ocenić jako okoliczność wyłączającą istnienie po stronie pozwanej obowiązku zapłaty przewoźnikowi.

Dlatego biorąc powyższe pod uwagę i nie znajdując przesłanek do wzruszenia zaskarżonego rozstrzygnięcia, zgodnie z art. 385 k.p.c. apelację oddalono.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego oparto na przepisie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c. Na koszty poniesione przez pozwaną w toku postępowania odwoławczego złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 300 zł. (§ 2 ust. 1 i 2 i § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz.1349 z późn. zm.).

SSO Iwona Wańczura